

Kolme lammasta juoksi peräkkäin hiekkatiellä ja hengästynyt lippalakkipäinen mies puuskutti niiden perässä. "Perkeleen otukset!", mies sadatteli, "Jos nyt pian ette pysähdy, on ihan varmaa mitä minä syön seuraavana pääsiäisenä." Harmaa lammas pysähtyi pieneksi hetkeksi ja vilkaisi taakseen. "Bää-ää!", se vastasi miehen uhkailuun ja jatkoi kiireesti muiden perään. "Perkeleen, perkele!", mies pysähtyi ja nojasi polviinsa. "Onko nuo lampaat sinun?", kysyi tien vieressä olevan talon pihasta tullut ruskea hiuksinen nainen. "Huvikseni niiden perässä tässä vaan juoksen!", mies ärähti ja pyyhki lakillaan hikeä otsaltaan. "No anteeksi. Enhän voinut tietää, että täällä harrastetaan lammassuoksua.", nainen naurahti, muttei loukkaantunut miehen äkäilystä. "Ajattelin vaan kysyä, että tarvitsetko apua niiden pyydystämiseen?" Mies punastui nolestuneena ja suoristautui. "Anteeksi äkäilyni. Ottaa vaan niin kovin päähän, kun jatkuvasti saa juosta noiden elikoiden perässä." "Mielelläni otan avun vastaan.", mies tarjosi kättään naiselle, "Olen Hakalan Tuomas ja asun tuolla kilometrin päässä." "Kirsi Mäntylä.", nainen esittäytyi, "Olen juuri muuttanut tähän mökkiin." "Olisiko sinulla tyhjää ämpäriä ja paria kuivaa leivänpalasta?", Tuomas kysyi vieläkin nolestuneena, "Lampaat seuraavat aika helposti kun luulevat, että ämpäriässä on niille ruokaa." Kirsi haki ämpärin ja murensi sinne pari leivänpalasta. Tuomas kiirehti lampaiden perään ja ravisutti ämpäriä. Leivänmurujen rapina sai lampaiden mielenkiinnon heräämään ja ne kääntyivät ympäri. "Bää-ää-ää.", ne määkivät kuorossa ja yrittivät päästä käsiksi ämpärin sisältämiin herkkuihin. "Nyt niiden luulisi seuraavan minua kotiin.", Tuomas lähti kävelemään hitaasti tietä takaisinpäin ja lampaat seurasivat perässä. Kirsi käveli lampaiden takana ja hätisti niitä aina eteenpäin, jos ne jäivät liian pitkäksi aikaa ihmettelemään tienvarren ruohotupsuja. "Oletko sinä ostanut tuon Huldan mökin?", Tuomas kysyi. "Minä perin sen. Hulda oli minun tätini." "Oletko sinä se lettipäinen tyttö, joka aina näytti kieltään minulle ja veljelleni, kun pyöräilimme kauppaan tästä ohi?", Tuomas muisti nyt nähneensä Kirsin aiemminkin, "Et kuitenkaan ole ollut täällä pitkään aikaan?" "Lapsena olin täällä aina koko kesäloman ja muistan kyllä kiusanneeni ohi kulkevia poikia, mutta en olisi millään tunnistanut sinua.", Kirsi yritti muistella lapsuuskesiään, "Viime vuosina ehdin vain käväistä täällä muutamia kertoja ja sitten Hulda-täti jo kuolikin." "Miksi nyt muutit tänne?" "Olin työssä lakitoimistossa, mutta väsyin jatkuvaan stressiin ja kiireeseen. Haaveilin jo kauan maalle muuttamisesta ja pienen kukkatarhan perustamisesta. Kun Hulda-täti testamenttasi mökin minulle, sanouduin irti työstäni ja muutin tänne." Lampaat vilistivät jo kaukana Tuomaksen ja Kirsin edellä. Ne tiesivät ihan hyvin missä koti oli ja tunsivat reitin. Ne jäivät seisomaan tarhansa veräjälle ja söivät kaikessa rauhassa tienvarren heinikkoa. "Katsos penteleitä.", Tuomas naurahti ja osoitti odottavia lampaita, "Ihan niin kuin ne olisivat tahallaan karanneet sinun mökillesi päin." Kirsi hymyili ja tarttui varovasti Tuomaksen käteen. "Ehkä ne halusivat meidän tapaavan." Tuomas puristi Kirsin kättä ja kiitti lampaitaan. Viisaita otuksia ne olivat.